

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 754/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2018 v senáte zloženom z predsedu senátu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika, o sťažnosti maloletej [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej zákonným zástupcom [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], oboch zastúpených advokátskou kanceláriou AK Neuschlová, s. r. o., Dostojevského rad 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka Mgr. Zuzana Neuschlová, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 80/2011 takto

rozhodol:

Sťažnosti maloletej [REDACTED] a [REDACTED]
nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 754/2017 z 12.decembra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť maloletej [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“; spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 80/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovatelia v podstatnej časti sťažnosti uviedli:

„... Dňa 12.05.2011. t. j. pred viac ako 6 rokmi bola zo strany žalobcov: mal. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na Okresný súd Bratislava II doručená Žaloba o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy...

... Dovoľujeme si vysloviť presvedčenie, že aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol. Z pohľadu sťažovateľov je neefektívnosť a určitá miera nesústredenosti zo strany konajúceho súdu pozorovaná predovšetkým v skutočnosti, ako daný súd vedie proces dokazovania.

... S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku súdneho konania, absencií čo i len jedného meritórneho rozhodnutia, časovo neefektívny postup pri vytyčovaní pojednávania a neefektívny postup súdu v procese dokazovania má podľa názoru sťažovateľov za následok

záver, že konanie, vedené na Okresnom súde Bratislava II nespĺňa požiadavky, vyjadrené v čl. 48 Ústavy SR a v čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd...

Odhladnuc od vyššie uvedených skutočností, je podľa nás zrejmé, že 6 rokov trvajúce konanie týkajúce sa ochrany osobnosti a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nemôže predstavovať účelný a efektívny prostriedok na ochranu práv a právom chránených záujmov...“

3. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by vyslovil porušenie ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 C 80/2011, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, priznal finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € každému zo sťažovateľov a náhradu trov konania.

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania, a to okresný súd listom sp. zn. Spr 3267/2017 z 23. novembra 2017 a sťažovatelia stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 8. januára 2018.

5. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení uviedla tieto podstatné skutočnosti:

„... Po oboznámení sa s obsahom spisu uvádzam, že sťažnosť považujem za nedôvodnú, žaloba o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy bola podaná na tunajší súd dňa 12.05.2011, pričom tunajší súd vykonával riadne procesné úkony v spise a stanovoval termíny pojednávania, avšak dĺžka konania bola ovplyvnená okrem iného aj správaním sa strán sporu a právnej zástupkyne žalobcov, ktorá opakovane žiadala o predlžovanie lehôt, zmenu termínov pojednávania, či predkladaním procesných podaní, ktoré taktiež predlžovali konanie. Vo veci sa jedná o skutkovo náročnú vec, ktorá si vyžadovala zadováženie troch znaleckých posudkov... Súd vo veci dňa 30.10.2017 vyhlásil rozsudok.“

6. Sťažovatelia v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zaujali toto stanovisko:

„... Konštatovanie Okresného súdu Bratislava II o tom ,že sťažnosť je nedôvodná a dĺžka konania bola ovplyvnená aj sťažovateľmi (opakované žiadosti o predĺženia lehôt, zmeny termínov pojednávaní, či predkladaním procesných podaní, ktoré predlžovali konanie) je zavádzajúcim... pokiaľ Okresný súd Bratislava II tvrdí, že vo veci prietáhy vznikali na strane sťažovateľov, je potrebné, aby toto tvrdenie relevantne preukázal...

... Bez ohľadu na dĺžku súdneho konania je dôvodné konštatovať, že zo strany súdu nebola vynaložená ani minimálna empatia v pre sťažovateľov tak citlivej veci pri nariadovaní termínov pojednávaní, a keď si sťažovatelia dovolili požiadať o zmenu termínu pojednávania, táto bola vyhodnotená ako prietáh v konaní, i keď v danom prípade Okresný súd Bratislava II pri predkladaní svojho vyjadrenia opomenul, že žaloba mu bola doručená 12.5.2011 a prvostupňové rozhodnutie bolo vyhlásené na pojednávaní dňa 30.10.2017, t.j. po 6,5 rokoch pričom samotné konanie do dnešného dňa nie je právoplatne ukončené, keďže proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 21C/80/2011-754 zo dňa 30.10.2017 bolo sťažovateľmi podané odvolanie...

... Obdobne aj pokiaľ ide o priebeh jednotlivých pojednávaní, aj zo samotného spisu a zápisníc o pojednávaní a následne zvukových záznamov je zrejmé, že pojednávania boli stručné, trvali maximálne 1,5 hod, pričom viaceré z nich boli už po 15 minútach ukončené...“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Ústavný súd, vychádzajúc z formulácie ustanovení čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov poskytovania práva na súdnu ochranu s ochranou práv podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 24/2010), v dôsledku čoho neexistuje prekážka posúdenie ich porušenia použitím rovnakých kritérií.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom týchto základných práv je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie alebo v ktorom sa ocitol účastník konania na protistrane.

14. Požiadavka rýchlosti súdneho konania sa stala ústavným princípom, pretože časový horizont toho, kedy sa účastníkovi – strane sporu dostáva konečné rozhodnutie vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou práva na fair proces v jeho časovej dimenzii. Štát má teda organizovať svoje súdnictvo tak, aby princípy vyslovené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli rešpektované a prípadné nedostatky v tomto smere nešli na ťarchu účastníka, ale súdu, ktorý mal a má dostatok vhodných opatrení na zabezpečenie takého procesného postupu v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty pri riešení vzťahov medzi účastníkmi konania.

15. Pri posudzovaní otázky, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie sa účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

16. Namietané konanie prebiehalo čiastočne za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. účinný do 30. júna 2016), ktorý v § 6 prikazoval súdu v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovať tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Povinnosť súdu vec rýchlo prejednať a rozhodnúť vyplývala aj z § 100 ods. 1 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

17. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa novej právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom,

koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy tohto poriadku.

18. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci. Predmetom konania pred okresným súdom je civilné konanie o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy na základe žaloby sťažovateľov doručenou okresnému súdu 12. mája 2011. Sťažovatelia sa domáhajú určenia, že žalovaná – [REDAKOVANÉ] neposkytla zdravotnú starostlivosť *lege artis* a spôsobila tak smrť matky maloletej sťažovateľky a manželky sťažovateľa. Ďalej sa sťažovatelia ako žalobcovia domáhali zverejnenia ospravedlnenia žalovanej a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy. Citovú ujmu vyvolanú smrťou blízkej osoby považovali za taký intenzívny a rozsiahly následok, že bolo podľa nich na mieste žiadať nielen morálnu, ale aj materiálnu satisfakciu. V namietanom súdnom konaní ide konanie, ktoré síce nie je zložité po právnej stránke, avšak faktická zložitosť a povaha tejto konkrétnej veci si vyžiadali v danom konkrétnom prípade rozsiahle znalecké dokazovanie.

19. Druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzoval, či v namietanom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sa sťažovateľov ako sporovej strany. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov, realizujúc svoje procesné práva vykonali množstvo procesných úkonov a návrhov, ktoré tiež ovplyvňovali samotnú dĺžku napadnutého konania (návrhy na vykonanie a doplnenie dokazovania, odvolania proti uzneseniam okresného súdu, námietky zaujatosti voči zákonnému sudcovi, žiadosti o predĺženie lehôt na podanie vyjadrenia, žiadosti o odročenie pojednávania). Keďže v napadnutom konaní dôkazné bremeno spočívalo zásadne na sťažovateľoch, nie je im možné na ťarchu (s ohľadom na dĺžku konania) pričítať návrhy na vykonanie a doplnenie dokazovania a vyjadrenia k nemu.

20. Zároveň však nemožno postup okresného súdu, ktorým akceptoval návrhy sťažovateľov na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania, charakterizovať ako nečinnosť ani

ako neefektívnu činnosť súdu. Tým nebolo naplnené ani tretie kritérium, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v namietanom konaní, a to postup okresného súdu.

21. Z obsahu zadováženého spisu okresného súdu nesporne vyplýva, že okresný súd sa snažil postupovať v napadnutom konaní plynule a nemožno mu vyčítať nečinnosť, avšak vzhľadom na množstvo do konania vstupujúcich faktorov v konaní (napr. rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov), najmä v procese dokazovania (predvolanie znalcov, vypracovanie znaleckých posudkov, výsluch znalca, návrhy a vyjadrenia oboch sporových strán) trvalo napadnuté konanie viac, ako by bolo žiaduce v takej pre sťažovateľov citlivej osobnej veci.

22. Okresný súd v napadnutom konaní vykonal na návrh sťažovateľov ako žalobcov rozsiahle dokazovanie, pri ktorom skúmal, či boli naplnené predpoklady pre vznik zodpovednosti (konanie *contra legem*, škodlivý následok a *kauzálny nexus* medzi protiprávnym konaním a škodlivým následkom) pri namietanom zásahu do osobnostných práv sťažovateľov. S ohľadom na náročnosť samotnej medicínskej terminológie, obsiahlosť znaleckých posudkov a odborných vyjadrení, ako aj výsluchy pristúpil okresný súd k vykonaniu a následnému komplexnému hodnoteniu vykonaných dôkazov.

23. K námietke sťažovateľov vo vyjadrení, že „*súd najprv znalecké dokazovanie nariadil, následne oznámil jeho zrušenie s tým, že si zadovážil trestný spis ktorého súčasťou už bol znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou, aby neskôr znalecké dokazovanie nariadil a poveril vypracovaním znaleckého posudku znalca. Až následne po námietkach sťažovateľov, nariadil ďalšie znalecké dokazovanie, pričom na vypracovanie znaleckého posudku ustanovil znaleckú organizáciu...*“, ústavný súd z obsahu spisu zistil, že okresný súd medzi nariadením a zrušením znaleckého dokazovania vykonal procesný úkon smerujúci k znaleckému dokazovaniu (výzva účastníkom konania na predloženie otázok znalca, pozn.). Následné rozhodnutie použiť znalecký posudok vypracovaný pre účely trestného konania možno vyhodnotiť ako logický krok v snahe o hospodárnosť a efektívnosť napadnutého konania. Z časového hľadiska medzi zrušením znaleckého

dokazovania a následne jeho nariadením prešlo 7 mesiacov, počas ktorých však okresný súd nariadil a uskutočnil dve pojednávania, na ktorých bola vec riadne prejednaná a bol uskutočnený výsluch znalca pribratého do trestného konania. Z následného postupu okresného súdu je možné usúdiť, že uskutočnený výsluch znalca a znalecký posudok vypracovaný v rámci trestného spisu okresný súd nepokladal za postačujúce dôkazy, a preto nariadil ďalšie znalecké dokazovanie.

24. Ústavný súd pri posúdení postupu okresného súdu konštatuje, že tento v napadnutom konaní rešpektoval aj zmenu právnej úpravy civilného procesu, keď s účinnosťou od 1. júla 2016 v zmysle ustanovenia § 183 a § 184 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., pozn.), odročoval pojednávania len z dôležitých dôvodov a na konkrétny termín, a teda sa pridŕžal zámeru sledovaného zákonodarcom, ktorý odročenie pojednávania na neurčito zo zákona prakticky vylúčil.

25. Po rozsiahlom znaleckom dokazovaní, vyjadreniach sporových strán k znaleckým posudkom, výsluchoch a ostatných vykonaných dôkazoch v konaní okresný súd nepripustil sťažovateľmi navrhované ďalšie výsluchy svedkov (prítomných pri udalosti zasahujúcej do osobnostných práv sťažovateľov, pozn.), a to aj s ohľadom na hospodárnosť a efektívnosť konania, keďže bol toho názoru, že ďalšie dokazovanie pre rozhodnutie vo veci samej nie je potrebné.

26. V čase rozhodovania ústavného súdu o prijatej sťažnosti sťažovateľov bol vo veci samej okresným súdom vyhlásený rozsudok, a teda okresný súd vykonal v napadnutom konaní všetky úkony, ktoré mohol, resp. ktoré považoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci. Podľa vyjadrenia právnej zástupkyne sťažovateľov *„samotné konanie nie je právoplatne ukončené, keďže proti rozsudku okresného súdu Bratislava II, č. k. 21C/80/2011-754 zo dňa 30.10.2017, bolo sťažovateľmi podané odvolanie“*.

27. K otázke posudzovania dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) judikatúra ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva opakovane pripomína, že túto nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená objektívne charakterom

prejednávanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitost' veci, požiadavky na vykonávanie dokazovania v priebehu konania, ako i správanie účastníkov a samotného súdu; do úvahy je pritom nutné vziať i to, čo je pre sťažovateľa v konaní predmetom sporu, resp. jeho význam pre dotknutého účastníka konania.

28. Záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno teda formulovať vždy s ohľadom na uvedené faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o priet'ahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov. Toto právo spravidla nie je dotknuté, ak sú priet'ahy spôsobené výlučne konaním účastníka konania (sporovej strany), prípadne ak je predmetom konania vec, v ktorej dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti z hľadiska zisťovania skutkového stavu veci a pod. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

29. Na základe už uvedeného ústavný súd po preskúmaní konania okresného súdu z pohľadu dôvodov namietaných v podanej sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosti sťažovateľov nie je možné vyhovieť.

30. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci samotná dĺžka napadnutého konania vybočuje z rámca predstavy o ústavnom princípe na spravodlivý proces bez zbytočných priet'ahov, avšak s ohľadom na povahu prejednávanej veci a náročnosť vykonaného dokazovania nemožno okresnému súdu vyčítať nečinnosť alebo neefektívnosť konania v rozsahu, ktoré by malo svojou intenzitou charakter zbytočných priet'ahov, napriek tomu, že je nesporným faktom, že udalosťou, ktorá bola predmetom dokazovania v napadnutom konaní, došlo k neodvratiteľnému zásahu do súkromnej sféry sťažovateľov, ktorý je nezvratný, nenapraviteľný, mimoriadne významný a hlboký. Svojím spôsobom možno povedať, že sťažovateľom vznikla ujma, ktorú však nateraz nemožno odstrániť žiadnymi právnymi prostriedkami.

III.

31. Sťažovatelia žiadali priznať aj finančné zadosťučinenie každému v sume 7 000 €.

32. V zmysle § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Tento výrok je ale viazaný na vyhovenie vo veci samej. Keďže v danej veci návrhu sťažovateľov na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyhovené nebolo, nepripadalo do úvahy ani rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch.

33. Akokoľvek je situácia sťažovateľov ťažká, uvedomujúc si ľudský rozmer predmetu napadnutého konania, ústavný súd nemôže eventúalnym priznaním finančného zadosťučinenia za porušenie sťažovateľmi označených práv kompenzovať ich neúspech v samotnom spore.

34. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

35. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci v závere zdôrazňuje, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovatelia v tejto veci podali ústavnému súdu novú sťažnosť, ak by sa v budúcnosti na strane súdu vyskytli zbytočné a neodôvodnené prietahy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018